

عروض و قافیه در گویش ابیانه‌ای^۱

ولادیمیر ایوانف*

استاد دانشگاه مسکو

لیلی دودی خودواوه

استاد انجمن زبان‌شناسی آکادمی علوم روسیه

چکیده

هدف اصلی این پژوهش، کشف مهم‌ترین ویژگی‌های تباین بین هجاهای بی‌تکیه و تکیه‌دار در گویش ابیانه‌ای است. به این منظور، سخنان سه گویشور میان‌سال زبان ابیانه‌ای ضبط و چهل واژه دوهجایی از رشته سخن دیجیتال قطع شده است. سپس نمونه‌های واژه‌های دارای تکیه آغازی و غیرآغازی تجزیه شده، مرز بین آواها کشیده شده و در نهایت واژه‌هایشان از نظر پارامترهایی مانند شدت، مدت و بسامد مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است. نتیجه تحقیق این است که تکیه در زبان ابیانه‌ای، مانند زبان‌های دیگر خانواده ایرانی کمی است. به نظر می‌رسد که در این گویش، شدت در علامت‌گذاری هجای تکیه‌دار نقش قابل ملاحظه‌ای ایفا نمی‌کند. جای تکیه در زبان ابیانه‌ای به طرف آغاز واژه تغییر مکان پیدا می‌کند. همین ویژگی را می‌توان در زبان گورونی، زبان بهدینان ایران، پیدا کرد

کلیدواژه: عروض، تکیه و آهنگ، گویش ابیانه‌ای، گویش‌های خانواده

ایرانی.

^۱ - برای دیدن اصل مقاله مراجعه شود به صفحات ۲۲۵۱ تا ۲۲۶۲.

* iranorus@mail.ru